

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlu Artykułami Przemysłowymi i Tytoniowymi
o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 marca 2011 r.,

na skutek zażalenia powoda na postanowienie zawarte w pkt II wyroku Sądu
Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 grudnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2010 r., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy oddalił (w pkt I) apelację strony pozwanej - Przedsiębiorstwa Handlu Artykułami Przemysłowymi i Tytoniowymi Spółki Jawnej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy z dnia 14 września 2010 r., w sprawie z powództwa T. S. o odszkodowanie i (w pkt II) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.

W zażaleniu od powyższego postanowienia - w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku) - pełnomocnik powoda, zarzucając naruszenie prawa materialnego – § 12 ust. 2 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1348 ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem drugiej instancji kwoty 240 zł, podczas gdy - w ocenie pełnomocnika - należało zasądzić kwotę 900 zł, wniósł o jego zmianę poprzez zasądzenie na rzecz powoda dalszej kwoty 660 zł oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W ocenie pełnomocnika, zasądzona w przez Sąd drugiej instancji kwota 240 zł nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach, a zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 1 oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., z uwagi na wartość odszkodowania będącego przedmiotem postępowania, należało zasądzić kwotę 900 zł.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Przede wszystkim należy wskazać, iż Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 grudnia 2010 r., w żaden sposób nie uzasadnił swojego rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania, jednak brak ten (niazakwestionowany w zarzutach zażalenia) - w ocenie Sądu Najwyższego – nie uniemożliwia merytorycznego rozpoznania i oceny podniesionych w zażaleniu zarzutów. Przede wszystkim należy przypomnieć, że w powyższej sprawie Sady obu instancji orzekały o zasadności żądania zasądzenia od strony pozwanej (pracodawcy) na rzecz powoda odszkodowania wynikającego z nieuzasadnionego wypowiedzenia powodowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w oparciu o art. 45 § 1 w związku z art. 47¹ k.p. Ze względu na materię tego sporu, dla określenia wysokości opłat za czynności adwokata w takiej sprawie, przesądzające znaczenie ma uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 r., I PZP 6/10 (niepublikowana), mającą moc zasady prawnej, w której stwierdzono, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi

stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie [...]. Mimo, że uchwała ta wprost odnosi się do opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, będące jednym z uprawnień pracownika w razie niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia, to jednak niewątpliwie znajduje ona zastosowanie także do takich opłat w sprawie uprawnień pracownika w razie nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę. Tym samym, wbrew zarzutom zażalenia - w sprawie nie znajdują zastosowania przepisy § 12 ust. 2 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 powołanego wyżej rozporządzenia.

Tym się kierując, Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł o oddaleniu zażalenia.